Slova tak sladká a smrtící

PŘELOŽILA
DANIELA ČERMÁKOVÁ

SOPHIA ST. GERMAIN

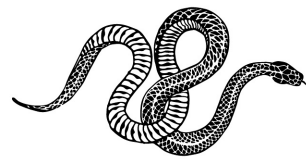

KNIHY SOPHIE ST. GERMAIN
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS

Osudová pouta

Slova tak sladká a smrtící

Připravujeme

Slib tak odvážný a krutý
Pouto tak vášnivé a křehké
Osud tak temný a krásný

Slova tak sladká a smrtící

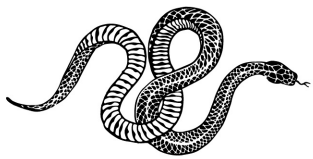

SOPHIA ST. GERMAIN

PŘELOŽILA
DANIELA ČERMÁKOVÁ

MYSTERY PRESS

2026

Všechny osoby románu jsou vymyšlené a za jejich jednání autor neodpovídá. Právě tak i místa, kde se děj odehrává, a rekvizity v ději nepostradatelné jsou jen stylizovanými obrazy míst a věcí skutečných.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Sophia St. Germain, 2024
Cover Illustration © David Gardias, 2024
Cover Design © Lukáš Tuma, 2026
Map © Katarina Kratochvílová, 2026
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2026

ISBN 978-80-7707-133-8 (pdf)

Pro Tahoe.
Děkuju ti, že jsi mě doprovázela na stovkách procházek,
při nichž jsem hledala inspiraci.

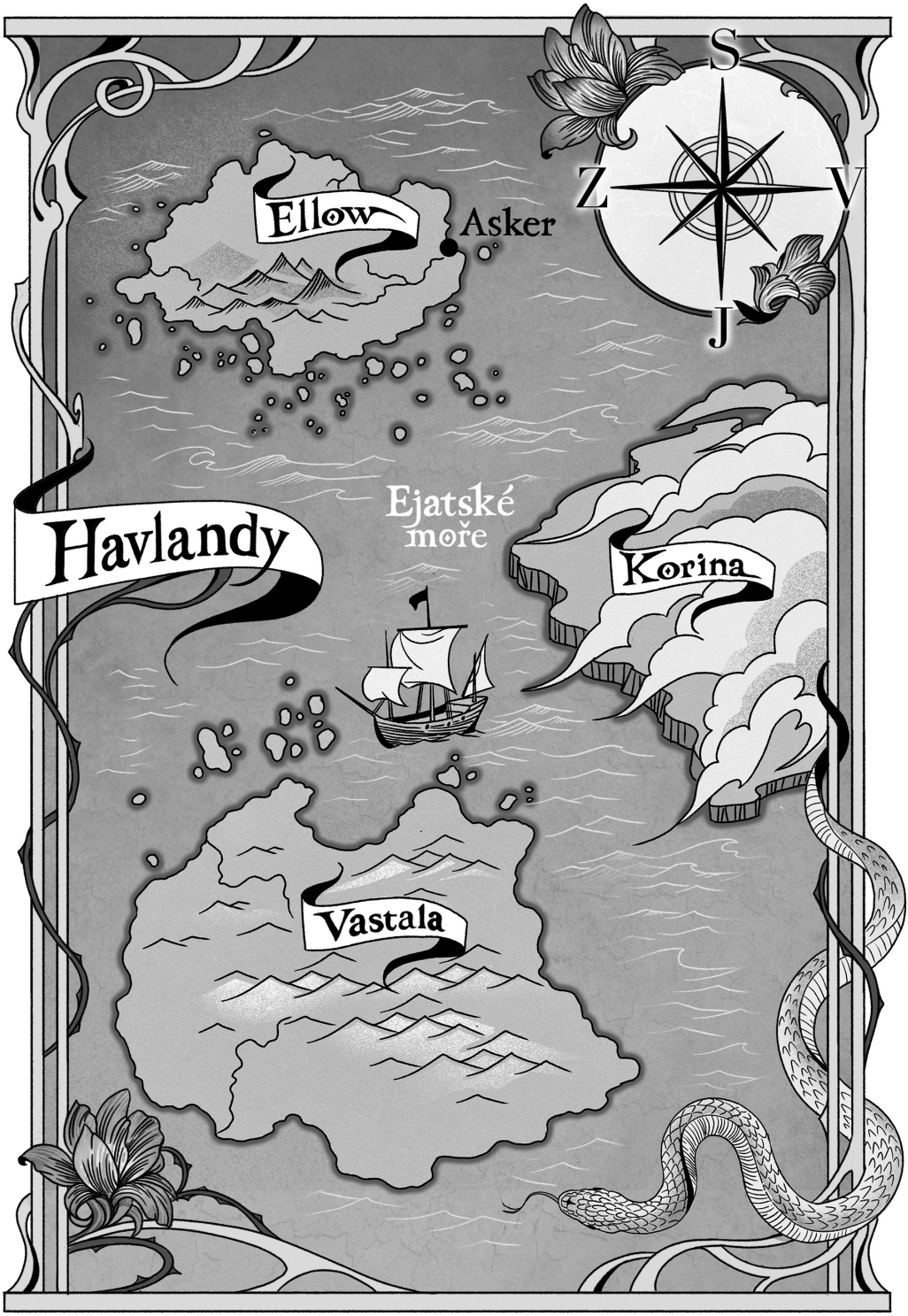
S
Z
V
J
Ellow
Asker
Havlandy
Ejatské
moře
Korina
Vastala

JEDNA

Ruch v přeplněném hostinci se nedal vydržet.

Neúnavné hučení hovorů a rachocení sklenic bušilo Lessie do spánků, a tak vrhla toužebný pohled na dveře za sebou.

Už tak měla za sebou dlouhý den a toužila jen po tom, aby mohla zalézt do postele – být kdekoliv jinde než v téhle dusivé místnosti plné lidí.

Dokonce i sníh vířící za špinavými okny za ní působil lákavěji.

Dneska však potřebovala, aby ji tu bylo vidět.

Posledních pár večerů strávila zavřená ve své pracovně a věděla, že se o tom král doslechne. Kdyby nevylezla ani dneska, jeho nohsled by ji přišel hledat.

Už dřív vyzkoušela jeho trpělivost a zdálo se, že vydrží maximálně dva dny, kdy ji nemá pod dohledem.

Lessia si povzdechla, pohodila vlasy a přiměla rty, aby se roztáhly do šibalského úsměvu, než zamávala, aby upoutala pozornost hospodského Brena. Několik štamgastů se na ni ohlédlo. Zamrkala na dva pravidelné zákazníky, kteří k ní zvedli své sklenice.

Bren měl plné ruce práce, zapisoval si objednávky žíznivých vojáků, kteří strávili spoustu měsíců na moři, a tak si opřela bradu o ruku a druhou přejížděla po drsném okraji dřevěného pultu.

Jak tak ďoubala do ulepeného povrchu, vrazil do ní opilý voják a strhl jí paži z pultu, až téměř upadla.

Zavrtěla hlavou a opřela se o bar. Drsná látka jeho uniformy se jí odírala o paži a voják se na ni bolestivě tlačil bokem, a tak se ohlédla přes rameno a probodla ho zachmuřeným pohledem.

„Mohl bys prosím uhnout?“ Významně se podívala na prostor vedle něho. „Je tu spousta místa pro oba, abychom si objednali.“

Voják si shrnul kaštanové vlasy z tváře a střelil po ní opileckým úsměvem. „Nemusíš se mračit, krásko. Jenom se snažím sehnat něco k pití.“

Očima jí přejel po černém plášti a černé tunice s dlouhými rukávy, načež nadzvedl obočí. „Pozval bych tě na drink, ale zjevně ses sem nepřišla pobavit.“

S tím se obrátil zpátky k baru, opřel se o tmavé dřevo a nemotorně zamával na Brena.

Lessia protočila oči.

Věděla, že jí to oblečení moc nelichotí, na rozdíl od překrásných šatů, které měly na sobě ostatní ženy v hostinci. Krajkové korzety jim zdůrazňovaly pas a krátké rukávky odhalovaly štíhlé paže.

Neměla však na vybranou.

Voják se dál snažil upoutat Brenovu pozornost. Proti své vůli se pousmála jeho marným pokusům. V krčmě bylo dneska večer rušno, hostinský ho sotva upřednostní před štamgasty, které dobře zná.

Zvlášť když vedle něho stála Lessia.

Rameno jí stiskla něčí ruka, a tak se otočila a spatřila svou nejlepší přítelkyni v jedněch z těch překrásných šatů, které obdivovala.

Šedá róba s bílými ozdobami na dlouhé sukni působila jednoduše, ale překrásně a skvěle pasovala k Amalisiným blonďatým

kadeřím a velkým modrým očím. A díky krátkým rukávům jí nejspíš nestékal pot po šíji jako Lessie.

Prohrábla si vlnité vlasy. „Dělá ti potíže, Lio?“

Lessia zavrtěla hlavou. „Všechno je v pohodě.“

Když Amalise přimhouřila oči a mihl se v nich známý šibalský třpyt, Lessia zakročila.

Podobné situace příliš často eskalovaly do rvačky a vzhledem k napětí, které už v místnosti panovalo kvůli neklidným vojákům, by Lessiu nepřekvapilo, kdyby se po první ráně přidal celý hostinec.

Na to však byla příliš unavená.

Vykouzlila nervózní úsměv a probodla Amalise pohledem, do něhož vložila špetku vlastní zlomyslnosti. „Řekla jsem, že to zvládnu, Amalise. Ty se vrať k nějakému nebožákovi, kterého máš v plánu odtáhnout dneska večer domů.“

Lessia mávla ke stolu, kde seděl zbytek jejich přítelkyň a kolem něhož postávala skupinka vojáků a obchodníků v naději, že budou mít u krásných žen štěstí.

Amalise se zakabonila, ale když Lessia neustoupila ani o krok, pokrčila rameny a nadechla se, aby se uklidnila. Přítelkyně se občas chovala trošičku ochranitelsky a měla stejně výbušnou povahu jako Lessia – což byl jeden z důvodů, proč si okamžitě padly do noty, když Lessia před pěti lety přijela do Ellowu.

Amalise se nakonec usmála, pozvedla obočí a dramaticky zašeptala:

„Uvažuju o tamtom.“

Nepříliš nenápadně ukázala na vysokého vojáka, který z nich nespouštěl oči. Na sobě měl stejnou tmavě modrou uniformu jako muž vedle Lessii, jen mu na záda spadaly vlnité černé vlasy.

Amalise našpulila rty, ale pak se obrátila zpátky na přítelkyni. „Má lepší vlasy než já! Musím zjistit, jak to dělá.“

Lessia si odfrkla. Amalise nepotřebovala žádné zkrášlovací rady. Už tak patřila k nejkrásnějším ženám, jaké kdy Lessia potkala. A moc dobře to věděla.

Sledovala, jak se přítelkyně blíží k vojákovi. Svůdně pohupovala plnými boky a přistoupila k němu příliš blízko, přičemž narušila jeho osobní prostor, aby mu něco pošeptala do ucha.

Lessia se ušklíbla a obrátila se zpátky k baru.

Vojákovi, který do ní vrazil, se podařilo objednat pár piv a podal Brenovi pár stříbrňáků.

Bren vytřeštil oči, když se setkal s jejím pohledem, už už se jí chtěl omluvit, ale zamrkala na něj a ukázala na zbytek baru, kde se přes pult nakláněl tucet lidí zoufale toužících po jeho pozornosti.

Když stále váhal, znovu mávla rukou a usmála se od ucha k uchu.

Podle výrazu na jeho tváři si nebyla jistá, jestli ho to uklidnilo, protože působil napjatě, když konečně přistoupil k dalšímu zákazníkovi.

Obrátila oči zpátky k vojákovi a poklepala mu po rameni. „Vím, že jsi tu nový, tak ti to protentokrát odpustím. Ale já a moje kamarádky tamhle," kývla ke stolu, od kterého je pozorně sledovaly Amalise a pár ostatních, „máme velkou žízeň. A objednáváme si tu první."

Zdálo se, že má na jazyku nějakou jízlivou odpověď, ale znovu po ní přejel pohledem, načež vytřeštil hnědé oči. „Ty jsi –"

„Poloviční fae. Prozradily mě uši? Nebo možná zuby?" Nemohla si pomoct, vycenila zuby a odhalila ostré špičáky. Široce se uculila, když se voják sunul zpátky.

„Nebo možná moje výška?" Lessia se vytáhla do svých plných sto pětasedmdesáti centimetrů a jantarovými očima se setkala s jeho vyděšeným pohledem.

Voják na ni zíral, zády se tiskl k pultu a vzduch kolem něj překypoval nervózní energií. V jeho pachu ucítila strach.

Lessia trošku zjihla. „Jsi na Askeru poprvé?“

Sklonil třesoucí se bradu.

Bohové, musel pocházet z jednoho ze vzdálených ostrovů v Ellowu, jestli ještě nikdy nepotkal fae, a dokonce ani poloviční fae. Ne že by se na lidských ostrovech nacházela spousta polovičních fae – nebo v celých Havlandech – ovšem tady na Askeru, hlavním ostrově Ellowu, nebývalo tak neobvyklé na někoho takového čas od času narazit.

Atmosféra se proměnila, když voják přimhouřil oči. Podle jeho zapáchajícího dechu mu pivo zřejmě dodalo na sebevědomí. Rysy se mu stáhly do opileckého úšklebku, když vyštěkl: „Netuším, kdo si myslíš, že jsi, ty *půlčíku*, a je mi to ukradený. S přáteli jsme strávili na moři spoustu týdnů. Máme žízeň.“

Lessiu okamžitě opustila provinilost a musela zatnout čelist, aby na něho nezavrčela.

Shrnula si zlatavě hnědé vlasy z tváře, ruce sevřela do pevných pěstí, aby udržela nepředvídatelné faeské emoce na uzdě, a tiše zasyčela: „Dám ti poslední šanci, vojáku. Tahle část města patří mně a mým přítelkyním – včetně téhle krčmy. Za ten odporný výraz, kterým jsi mě právě nazval, se omluvíš tím, že půjdeš k jejich stolu a rozdáš jim pití, které jsi před chvílí koupil.“ Kývla ke džbánkům piva stojícím na baru za ním.

Voják se uchechtl a otočil se, aby sklenice vzal a vrátil se ke skupině neurvalých vojáků. Lessia uslyšela v uších hučení a zatnula zuby.

Tohle by neměla.

Používat na lidi magii bylo nejen nelegální, protože by tím porušila nejposvátnější pravidlo úmluvy mezi lidmi a národem fae, ale navíc by se za to později nenáviděla.

Jenže jí dneska už docházela trpělivost.

Také musí dbát na svou reputaci.

Rychle se rozhlédla po místnosti, aby se ujistila, že se na ně nikdo nedívá, zhluboka vydechla a zavřela oči. Koutky úst se jí zvedly, když se kouzlo zatetelilo blahem.

Od chvíle, kdy svůj takzvaný dar použila naposledy, už uběhly celé měsíce.

Když otevřela oči, dívala se na sebe v umazaném zrcadle za pultem a po páteři jí sjel mráz z toho, jak jí oči v tlumeném světle září jako roztavené zlato.

Nebýt špičatých uší, klidně by si ji mohli splést s člověkem, ačkoliv na ženu byla poměrně vysoká, ovšem když takhle vypustila svou magii, její faeské dědictví se nedalo přehlédnout.

Ještě jednou poklepala vojákovi po rameni, a když k ní obrátil samolibou tvář, všechny svaly v těle mu ztuhly.

„Co to…“

Znovu se přitiskl zády k pultu a pivo ve dvou džbáncích, které držel v rukou, mu vyšplíchlo na černé boty.

Lessia zrušila vzdálenost mezi nimi, popadla ho za klopu saka a přitáhla si jeho tvář blíž. Dovolila, aby jí vlasy spadly do tváře jako bronzová opona zakrývající ji před zraky ostatních zákazníků.

„Co – co se ti to stalo s očima?“ Vojákovi se třásl hlas, zatímco těkal pohledem mezi její rukou a tváří.

Ignorovala jeho otázku a nechala kouzlo proniknout do svého hlasu a proměnit ho v hluboké, svůdné mumlání, přičemž z něj nespouštěla pohled. „Ty džbánky dáš mým přítelkyním. A budeš nám kupovat pití celou noc – jako důkaz, že máš velké šlechetné srdce,“ zavrněla.

Vojákovi se zamlžil pohled, načež se uvolnil a přikývl.

Lessia s úsměvem pokračovala. „Vlastně to uděláš s radostí. Po dnešním večeru si budeš pamatovat, že přístav a východní část

Askeru patří mně a mým kamarádkám. A budeš nás chtít potěšit. Nezapomeň se o tom prosím zmínit i před svými přáteli."

Lessia zamrkala, přiměla magii, aby ustoupila, až jí z očí vyprchala nadpřirozená záře a do tváří se vrátila medová barva.

Protáhla si krk a sladce se na vojáka usmála. Naklonila k němu hlavu, když stále postával u baru. „Tak na co čekáš?"

Rychle se vzpamatoval a Lessia se tiše smála, když s úsměvem na tváři vyrazil ke stolu a rozdal nápoje jejím přítelkyním. Jeden džbánek nechal jí.

Zvedla ho a napila se piva. Přestože mívala často pocit, že podvádí, když používá svou magii, jelikož jí nedokázala odolat jediná duše v Havlandech, v podobných situacích jí usnadnila spoustu práce.

Úsměv ji však opustil, když jí přes kůži přejela chladná, olejovitá magie a ruka jí ztuhla ve vzduchu. Vlasy na zátylku se jí zvedly a její faeské smysly řvaly na poplach. Otočila se tak prudce, že si polila ruce pivem.

Prudce se jí rozbušilo srdce, když spatřila stříbrovlasého fae, který vklouzl na jednu z vysokých stoliček vedle ní. Sníh, který mu ulpěl na šedém plášti, se leskl v tlumeném světle a jeho opálená kůže a prameny vlasů po ramena se třpytily – dokonce i v hluboké zimě.

„Na tohle plýtváš svojí magií? Na pivo zdarma a prostého člověka?" Jeho hluboký hlas jí rezonoval a srdce jí začalo bušit do rytmu s jeho prsty, jimiž poklepával na bar.

Navzdory jeho elegantnímu vzezření od nich vojáci odstoupili do úctyhodné vzdálenosti – jejich otupělé lidské smysly vycítily nebezpečí vyzařující z tohoto fae.

Ne že by ji to překvapilo. Čistokrevní fae se dokázali zahalit do luxusu – dovedli oklamat kohokoliv, aby uvěřil, že jsou to pouzí smrtelníci. Merrick však byl jedním z králových nejkrutějších

vojáků, a nic nedokázalo zamaskovat mrak nepřátelství, který ho halil.

V dětství o něm slýchávala. Ostatní fae ho nazývali Našeptávač smrti, protože dokázal sám zničit celé jednotky vojáků, kteří se mu odvážili postavit.

Lessia rozechvěle odložila džbánek a utřela si ruce do krátkých kalhot. „Merricku."

Spojila ruce za zády, aby si nevšiml, jak se jí třesou, a ztěžka polkla. „Čemu vděčím za to potěšení?"

Trhla sebou, protože jí přeskočil hlas, a rychle se podívala na své přítelkyně.

Naštěstí si ničeho nevšimly, připíjely si s vojákem, kterého k nim poslala, a smály se, když se k nim připojili jeho přátelé, každý se sklenicí v ruce.

V duchu si vynadala, že se tu dva večery neukázala, a ztuhle čekala, zatímco jí jeho magie dál tancovala po pokožce.

Vrstvy oblečení nijak neumenšovaly olejovité vibrace, které ji zaplavovaly. Naopak skoro slyšela, jak kouzla šepotají přes vlnu.

Bude se muset vykoupat a vydrhnout si každý centimetr svého těla, aby se znovu cítila čistá.

Merrick naklonil hlavu, přičemž si celou dobu dával pozor, aby se vyhnul jejímu pohledu. Dlouhými prsty netrpělivě přejížděl po povrchu baru. Bren z ní nespouštěl oči, ale rychle před něj postavil pohár zlatavé tekutiny. Když kývla, hostinský spěšně odchvátal na druhou stranu baru.

„Kdepak jsi byla posledních pár dnů?" Merrick zvedl sklenku a několikrát zavířil s jejím obsahem, než se dlouze napil.

Lessia pozorovala každý jeho pohyb, když pohár elegantně odložil a jazykem si olízl zbloudilou kapku na plných rtech.

Pohyboval se jako had: všechno na něm působilo chladně a vypočítavě, jako by se mohl kdykoliv vymrštit a smrtelně ji uštknout.

Odkašlala si a maličko couvla, ale pak ztuhla, když ji magie sevřela pevněji a varovala ji, aby se ani nehnula.

Neměla ty ostatní strážné posílat domů.

Merrick byl už čtvrtý faeský hlídač, kterého král Rioner poslal, aby na ni dohlížel. Ostatní nevydrželi ani týden, než se jí omylem zahleděli do očí a ona je mile požádala, aby odešli a zapomněli na ni. Jenže Merrick se odsud poslední čtyři roky nehnul, ani jednou se na ni nepodíval, ani jí nedovolil zahlédnout barvu svých očí.

Ačkoliv si byla jistá, že mají odstín černočerné noci – dvě tmavá okna vedoucí přímo do jeho smrtící duše.

Jeho magie do ní znovu dloubla jako ostré dýky, jež jí zanechaly palčivé polibky na zádech.

Lessia se zhluboka nadechla. Musí ho jenom ujistit, že nezapomněla na královy rozkazy, a pak bude moct odejít, vrátit se domů a pustit ho z hlavy, dokud ji zase nevyhledá.

„Pracovala jsem. Vzhledem k tomu, že řídím tolik krčem a hráčských domů, mám spoustu papírování. Nemůžu trávit každý večer venku."

Merrick na to nic neřekl, ale atmosféra kolem něho zhoustla napětím.

Lessia se otřásla a rychle pokračovala. „Plánuju pozvat dneska večer domů pár vojáků a kapitánů a moje přítelkyně se postarají o to, že o tom soaré budou lidi mluvit ještě příštích pár dnů. Už jsem jim prozradila, kdo jsem. Krále jistě potěší, že většina obyvatel Askeru už teď zná moje jméno."

Husté stříbrné obočí mu podrážděně zacukalo, což byla jediná emoce, kterou jeho tvrdé rysy prozradily.

Alespoň když byl s ní.

Pochybovala však, že jeho tvář někdy zjihla. Tu přezdívku jistě dostal z nějakého důvodu, ani radši nechtěla zjistit proč.

„Víš stejně dobře jako já, že *náš* král není potěšen. Nařídil ti, aby sis tu udělala jméno, Lessio. Nepřikázal ti, aby se z tebe stala děvka, hračka pro pobavení lidí."

Lessia ztuhla a zabořila nehty do dlaní, až ve vzduchu ucítila železitý pach. Neopravila ho však. Ať si o ní radši myslí tohle, než aby věděl, co doopravdy dělá, když ji nevidí.

„Inu, teď už mi patří většina krčem v téhle části města. A uznávají mě i obchodníci, kteří tudy procházejí, takže dostáváme to nejlepší zboží za slušné ceny. Dokonce i při rostoucích cenách dokážu udržet náklady na přijatelné výši." Máchla rukou směrem k přeplněné místnosti. „Proto sem všichni chodí a každý večer je tu plno. Řekla bych, že si vedu docela dobře. A čekala bych, že si to bude myslet i náš král."

Když Merrick roztáhl nozdry, raději zavřela pusu.

Zavrtěla se a prohlížela si jeho profil. Kolem úst se mu vytvořily rozezlené vrásky, když se znovu napil.

Dala by všechno na světě, jen aby se k ní obrátil, aby se setkala s těma jeho zlýma očima a nařídila mu, aby odsud odešel. Možná by ho dokonce požádala, aby zapomněl na to, kdo je, odplul na opuštěný ostrov měňavců a už se nikdy nevrátil.

Všem by bez něj bylo líp.

Takové štěstí ovšem neměla. Merrick znovu poklepal na bar a Bren okamžitě přispěchal, aby mu dolil sklenici.

„Brzy to zjistíš sama," oznámil tiše, jakmile Bren odešel.

Lessia měla dojem, že už jí srdce nemůže bušit zběsileji, ale když se jí v reakci na jeho slova rozzářilo tetování na paži, poprvé za pět let, nedokázala potlačit zasténání. Rychle si stáhla tuniku, aby nebylo vidět.

Merrick do sebe hodil pití a vstal, vztyčil se nad ní, než se obrátil k odchodu. Přísahala by, že se mu nadzvedly koutky úst, než jí šeptl do ucha. „Král Rioner tě brzy navštíví. Vybere si u tebe

službu, kterou mu dlužíš. Poradil bych ti, aby ses na to připravila, ale…“ Kývl k její paži, protože přesně věděl, co ukrývá pod vrstvami oblečení, jež měla neustále na sobě. „Nemáš šanci uniknout.“

DVA

Nemohla dýchat.

Přestože už ji Merrickova magie konečně propustila ze svého smrtícího sevření a za jeho širokými zády se zavřely dveře hostince, musela se opřít o bar, aby se udržela na nohou.

Král fae dorazí do Ellowu.

Konečně si pro ni přijde.

Celých pět let se držela dál od jeho spárů. Pět let, během nichž téměř zapomněla na krvavou přísahu, již musela složit, aby unikla z jeho žaláře.

Teď jí však došel čas.

Lessia si přitiskla ruku na hruď a snažila se zhluboka nadechnout. Před očima viděla záblesky temnoty, v uších jí zněla voda kapající na tvrdý kámen a vytěsnila veškeré zvuky krčmy. Zrak se jí rozmlžil, když se jí hruď stáhla, zoufale se snažila dostat do plic trošku vzduchu.

Tady to nezvládne.

Na zádech ucítila dotek teplé ruky a z úst jí unikl přidušený vzlyk, když ji silné paže přitiskly na širokou hruď a zaštítily ji před lidmi v místnosti. Zabořila tvář do kožené tuniky a nechala se obejmout, aby skryla třes, který ovládl její tělo.

„Už tam nejsi. Ani se tam nikdy nevrátíš. Jsi v bezpečí, Lio," šeptal jí Ardow do vlasů a rukama ji hladil po zádech.

Znovu rozechvěle vzlykla, protože jí jeho konejšivá náruč připomněla, proč vlastně skončila v žaláři, hlavu jí naplnily obrazy laskavých jantarových očí a melodického smíchu a hrdlo se jí stáhlo zničující provinilostí.

„Jsi v bezpečí, Lessio," zopakoval Ardow.

Dál ji jemně konejšil, dokud se neuvolnila, dokud se jí do plic konečně nedostalo trošku vzduchu. Zrak se jí vrátil a s ním i šrumec v hostinci.

Tlak na hrudi se uvolnil, takže se Lessia odtáhla a setkala se se znepokojeným pohledem svého přítele.

„Omlouvám se," špitla. Žaludek se jí sevřel, když uviděla, jak se mu lesknou oči slzami, zatímco si ji prohlížel.

Ardow jí jemně zvedl bradu. „Neomlouvej se. Co se stalo?"

„Jde o –" Hlas se jí vytratil, krevní přísaha, již složila, ji znovu připravila o vzduch a znemožnila jí mluvit o králi – vyřknout cokoliv, co by se ho týkalo.

Ardowův výraz ztvrdl, zatnul čelist. „Jde o něho, že?"

Nedokázala ani přikývnout, jen mu hleděla do očí, dokud Ardow chápavě nesklonil hlavu. Zaskřípal zuby tak silně, že to slyšela i přes ruch v hostinci.

Ardow byl první, s kým se v Ellowu spřátelila. Jako poloviční fae se nezalekl jejích špičatých uší. Místo toho k ní v krčmě přistoupil podobně jako dnes a oznámil, že ji pozve na drink.

Když se dozvěděl, že je v Ellowu teprve od rána a že předtím nikdy nevkročila na území lidí, bez zaváhání se jí ujal a nabídl jí volný pokoj ve svém omšelém bytě.

Právě tak Ardow obešel krevní přísahu.

Lessia mu nedokázala vysvětlit, proč nebo jak skončila v Ellowu, ale jednou večer zahlédl stříbrného vytetovaného hada na její

paži, když se vracela z umývány. Jeho dědeček byl poloviční fae, a tak okamžitě poznal, co to znamená.

Potom, co uviděl cejch na její paži označující ji za zločince a faeského zrádce, čekala, že ji okamžitě vyhodí, ale jen si ji přitáhl do náruče a šeptal jí, jak ho to mrzí.

Brzy poté se Ardow dozvěděl, proč ji pronásledují noční můry, proč sebou trhá při jemném deštíku dopadajícím na okno a proč odmítá spát bez sálajícího ohně i v teplých letních měsících – poznal ty části její duše, o kterých nemohla nikdy mluvit.

Přesto neznal celý příběh.

Mohl se jen dohadovat.

„Jsem v pohodě, Arde. Vážně." Lessia se rozhlédla po místnosti a setkala se s Amalisiným tázavým pohledem.

Zkusila protočit oči, aby smazala ten vážný výraz z přítelkyniny tváře, ale když na ni Amalise přimhouřila oči, povzdechla si.

Ardow Amalise do všeho zasvětil, když se Lessia rozhodla jí důvěřovat. Jenže pak ji chránila ještě víc. Ne že by na tom bylo něco špatného, zvlášť u nejlepší kamarádky, Lessia je však nechtěla nějak ohrozit. A teď sem dorazí král…

Napřímila se.

Musí najít způsob, jak je od něho udržet dál.

Chytila Ardowa za ruku a s úsměvem na tváři zamířila k přítelkyním, přičemž z baru popadla z poloviny plný džbánek a hodila do sebe teď už vlažnou tekutinu.

Udělá to, co umí nejlépe.

Bude ještě chvíli předstírat, že je všechno v dokonalém pořádku.

TŘI

Lessia se otřásla, když se jí vítr opřel do pláště cestou domů po vinoucí se stezce. Přítelkyně se hihňaly a klevetily a opilí vojáci se k nim připojili, smáli se a vychloubali se svými dobrodružstvími na moři.

Ardow ji vzal kolem ramen a přitáhl si ji blíž ke svému obrovitému tělu, aby ji ochránil před ledovými poryvy sněhu, který vířil kolem nich.

Útesy, na nichž byl Asker postavený, město nijak nechránily před vichrem vanoucím z oceánu. V létě byl příjemný, ale uprostřed nejhlubší zimy obaloval kamenné budovy lemující cestu ledem, takže kamenné městečko vypadalo jako z křišťálu.

Před nimi se tyčil bílý hrad, v němž kdysi sídlili ellowští vládci. Z mnoha oken ve vysokých zdech zářilo teplé světlo a přes hučení větru k nim doléhala tichá hudba.

Regent musí pořádat nějakou oslavu.

Nikdy hrad nenavštívila, nikdy ji totiž nepozvali na žádné setkání obchodníků, které se tam konalo.

Což ji nijak nepřekvapovalo. Vždyť jí patřilo jen několik omšelých hostinců a podivná hráčská místnost a předcházela ji pověst, že je hloupá a přelétavá.

Ardow jí stiskl ramena, když se přiblížili ke kovovým dvojitým dveřím starého skladiště, v němž žili. Když ho Lessia objevila, zelo prázdnotou, a tak ho koupila za výhodnou cenu od zoufalého obchodníka, který musel podnik zavřít. S Amalisinou a Ardowovou pomocí ho během let proměnila v domov.

„Na chvíli si zaskočím do pracovny." Lessia vyklouzla z jeho objetí. „Zabavíš je, že ano?"

Střelila pohledem po Amalise a dvou dalších ženách, s nimiž obvykle trávili večery – Sorii a Pellii – a sedmi vojácích, které si přivedly domů, včetně toho tmavovlasého, se kterým její nejlepší přítelkyně proklábosila celý večer.

Ardow přikývl, ale když skupinku odváděl doleva, nahoru po točitém schodišti – do jediné místnosti, v níž mohli přijímat hosty – Amalise se vrátila a poplácala Ardowa po rameni, když ho míjela.

Lessia nadzvedla jedno obočí. „Už tě ten voják omrzel?"

Nebylo by to poprvé. Amalise ráda flirtovala, ale s žádným mužem nevydržela dlouho. A přestože si ji kvůli tomu Lessia dobírala, srdce se jí sevřelo, když se na ni kamarádka zazubila.

Amalise ztratila svou první a jedinou lásku v osmnácti. Pracoval jako rybář, tak jako většina mužů v Ellowu, kteří nepatřili k aristokracii. Před šesti lety vyplul s dalšími muži na lodi, ale překvapila je bouře, a na pláž se vrátily jen kusy dřeva.

Amalise jí o tom vyprávěla jednou večer, když obě vypily příliš mnoho vína.

Lessia ji tehdy poprvé a naposledy viděla plakat.

Oči ji při té vzpomínce pálily. Když viděla Amalise tak zranitelnou, přimělo ji to podělit se s přítelkyní o svou nejhorší vzpomínku, která bolela víc než všechny ty roky strávené ve vězení. Vzpomínku, která navždy poskvrnila veškeré dobré zážitky z dětství.

Vzpomínku, která ji stále strašila ve snech.

„Kam jdeš?“ Amalisin úsměv povadl a oči se jí naplnily starostmi, načež položila Lessie ruku na rameno.

Lessia zavrtěla hlavou a vyhnala dívčinu smějící se tvář z hlavy. „Nikam, kam by se mi chtělo.“ Zkusila se usmát, ale spíš se ušklíbla. „Jdu do pracovny. Půjdeš se mnou?“

Amalise přikývla, a tak přesunuly velký regál chránící tajné dveře do pravé části skladiště.

Jakmile je otevřely a vklouzly dovnitř, obklopily je tlumené zvuky: tiché hlasy a kroky rezonující ve velké místnosti nad nimi a odrážející se od nablýskaného, klenutého stropu.

Lessia se podívala na Amalise a obě najednou protočily oči.

„Asi už by bylo moc chtít po nich, aby dodržovali večerku,“ zazubila se Lessia.

Poté co z jedněch pootevřených dveřích ve zdi po jejich levici vykoukla hlava s vykulenýma očima a rychle zase zmizela, ozvalo se tiché zaklepání na jednu ze zdí oddělujících dvanáct ložnic a pak všechno ztichlo.

Lessia se tiše zahihňala, ale stačil jediný pohled na Amalise a už se obě řehtaly nahlas.

„Víme, že nespíte. Pojďte ven,“ vyrazila ze sebe mezi záchvaty smíchu.

Jedny dveře za druhými se otevíraly a do jemného světla chodby vykukovaly tváře. Každých pár metrů byly rozmístěny lucerny, které ozařovaly jejich vytřeštěné oči.

Lessie se v hrudi rozlilo teplo, když rysy těch mladších prozářily váhavé úsměvy, a když Fiona, jedna z nejnovějších přírůstků, vypískla a rozběhla se k nim, naplnilo ji takové horko, že zahnalo poslední útržky děsivých vzpomínek.

Rozevřela náruč, zvedla dívenku a pevně ji k sobě přitiskla. „Zase jsi něco provedla, maličká?“ zašeptala, než ji postavila zpátky na zem.

Fiona k ní zvedla svá velká kukadla, zapřela nožky a oplácela jí zakaboněný pohled. „Jako vždycky."

Lessia se na ni zazubila a zastrčila jí pramen tmavých vlásků za mírně zašpičatělé ouško. Přitom si dávala pozor, aby se nedotkla široké jizvy na jejím hrdle. „Dobře, byla bych nerada, kdybyste se tu začaly nudit."

Obrátila se k ostatním dětem a pátrala po novém obličejíčku, protože měl dopoledne dorazit další přírůstek. Když nikoho nenašla, zamračila se a otočila se ke Kalii, nejstarší dívce a prvnímu dítěti, kterému tu nabídla pokoj.

Jednadvacetiletá Kalia tohle místo nyní vedla a Lessia jí byla za její pomoc nesmírně vděčná. Dívka měla laskavou povahu a většina maličkých svěřenců jí okamžitě důvěřovala, což jim usnadnilo přechod do nového prostředí a Lessie život.

Kalii poznala, když ještě obě žily na ulicích Vastaly, a Lessia nezapomněla, jak dívka riskovala život, když pro ni přišli muži krále Rionera. Přestože její snahy přišly vniveč, jakmile se Lessia dostala ven a usadila se tu, poslala jednoho z mužů ve svých službách zpátky do Vastaly, aby ji našel.

Od té doby žila Kalia tady.

„Není mu moc dobře," řekla Kalia tiše a vytrhla tím Lessiu ze zamyšlení.

Pokynula Lessie, aby ji následovala, a vydala se k nejvzdálenější ložnici.

Předtím ještě zalétla pohledem k Amalise, která přikývla a začala ostatní děti zahánět do postýlek. Žaludek se jí stáhl nervozitou, když Kalia strčila do dveří. Na posteli, čelem ke zdi, leželo malé schoulené tělíčko.

Chlapec byl kost a kůže, oblečení, které mu dala Kalia, mu viselo na vyzáblých ramínkách. Nijak na jejich příchod nereagoval a nepřítomně zíral do bílé zdi u lůžka.

Přestože vypadal a voněl čistě, havraní vlasy měl matné, spadaly mu přes ramena a prozrazovaly, jak dlouho se potuloval po vastalských ulicích.

Až příliš dlouho.

Lessia se posadila na vrzající matraci a rozsvítila lucernu vedle postele. Kývla na Kalii, aby je nechala samotné, a očima přelétla ložnici.

V místnosti toho moc nebylo, ale působila čistě.

Stály tu dvě postele, jedna dosud prázdná – chlapec, se kterým se dělil o pokoj, ještě zůstal venku, aby měli soukromí – a dva menší stolky s vlastními židlemi. Podlahu zakrýval prošlapaný koberec a v nohou postele trůnily dvě malé skříňky s věcmi. Ne že by si tenhle chlapec něco přinesl vzhledem ke stavu, v jakém ho našli.

Nozdry se jí rozšířily, když pomyslela na důvod, proč žil na ulici. Zatímco se lidé po zničující válce před sto lety poučili a konečně se k většině svých spoluobčanů chovali slušně, fae se v ničem neposunuli.

Rodina krále Rionera stále vládla království železnou rukou – tak jako po tisíciletí. Aristokracie a bohatí obchodníci si žili v přepychu a zbytek se o sebe musel starat, jak nejlépe dovedl.

A poloviční fae…

No, Lessie se rozhodně mnohem víc líbilo tady v Ellowu. Přestože se o ně lidé nijak zvlášť nezajímali a často na ně shlíželi svrchu, alespoň nenechali polomrtvé děti potulovat se po ulicích.

Když se chlapec pohnul, Lessie došlo, že svírá deku pod ním tak pevně, že ji téměř strhla z postele – a jeho také. Nadechla se, aby se uklidnila, pustila přikrývku a položila mu ruku na rameno.

Nereagoval – neodtáhl se od ní –, ale ani nevypadal, že by měl radost.

Jako by tam vůbec nebyla.

„Vím, čím si procházíš," řekla tiše. „Také jsem žila na ulicích Vastaly, než jsem přišla sem."

Po zádech jí přejel mráz při vzpomínce na dobu strávenou tam venku. Tolik ji stravovala vina, když utekla z rodného domu, že se celé roky neodvážila použít svou magii. Místo toho dělala to, co starší poloviční fae – přehrabovala se ve zbytcích před krčmami, žebrala na rozích a držela se co nejdál od strážných krále Rionera.

Hlídači je rádi terorizovali, a přestože nesměli nikoho bezdůvodně zabíjet, když se nudili při kontrole obvykle ztichlých ulic, nerozpakovali se ponoukat proti sobě malé poloviční fae kvůli jídlu, oblečení nebo třeba dekám.

Chlapcova víčka se maličko zachvěla, a tak se Lessia přiměla pokračovat. „Vím, jakými hrůzami sis musel projít, ale slibuju ti, že teď už jsi v bezpečí. Možná toho na tebe bude moc a lidé se občas chovají divně, ale nikdo ti tu neublíží. Ochráníme tě, dáme ti jídlo a budeš v teple, a až nadejde správný čas, pomůžeme ti najít práci a vybudovat si život, pokud budeš chtít odejít."

Zadržela dech, protože se chlapec otočil na záda a upřel na ni své šedé oči. Když nic neříkal, jemně mu stiskla rameno. „Prozradíš mi svoje jméno?"

Oči se mu zbarvily do stříbrna a pak si položil hubenou paži přes obličej. „Nepamatuju se."

Lessia se zevnitř kousla do tváře, aby potlačila vzlyk, a přikývla. „To nevadí. Začínáš nový život. Připadá mi správné, aby sis zvolil i nové jméno. Spousta jiných to udělala. Líbí se ti nějaké?"

Posunul ruku a vykoukl na ni. „Ledger."

Lessia se na něho usmála. „Ledger. To je krásné jméno. Myslím, že se k tobě dokonale hodí."

Opravdu to tak bylo.

Jako všichni poloviční fae byl moc krásný. I s matnými vlasy a propadlými tvářemi bylo jasné, že z něho vyroste fešák. Možná

nebude oplývat vražednou krásou jako čistokrevný fae, ale spíš se přiblíží lidem – bude vypadat jemněji.

„Jmenoval se tak můj kamarád." Ledgerovo drobné tělíčko se otřáslo vzlykem a Lessia znovu popadla přikrývku.

„Musel to být dobrý kamarád," vyrazila ze sebe a přitom se snažila nadechnout, když jí před očima vyskočil rudý opar.

„Zemřel. Zabili ho za to, že pro nás kradl jídlo. Proč to udělali?" Ledger schoval tvářičku do dlaní a rozplakal se.

Magie jí zavibrovala pod pokožkou, když mu položila ruku na záda a chvíli uvažovala, že odstraní jeho bolest.

Za pár vteřin by na svého přítele zapomněl – zapomněl by na život, který musel vést.

Zavrtěla hlavou a potlačila to nutkání.

Už kdysi vzpomínky odstranila…

Po tom dni si však slíbila, že už to nikdy neudělá.

Své jednání nemohla odčinit – už nikdy se nevrátí do domova, kde strávila prvních dvanáct let svého života. Vzít však tomu chlapci něco tak velkého, lásku, kterou zjevně cítil ke svému kamarádovi, by bylo sobecké – rychlé řešení, které by přesto neodstranilo trauma, které poskvrnilo první roky jeho života.

Pohladila ho po paži a tiše odvětila: „Nic lepšího neumí. Učili se, že jsme špatní, že oslabujeme faeskou krev. Víš ale, co si myslím já?"

S ručkama stále přitisknutýma k tváři zavrtěl hlavou, až se pohnula celá postel.

„Podle mě se nás zároveň bojí."

Ledger škytl, ale mezi prsty vykoukl kousíček šedé. „P-proč by se nás báli?"

Povzdechla si. „Protože jsme jiní. Díky své lidské stránce jsme otevřenější a víc chápeme, jak se svět mění. Ellow má před sebou ještě dlouhou cestu, ale je to tu lepší. A stále se to bude zlepšovat.

Vastala se nezměnila po celá tisíciletí a nejspíš ani nikdy nezmění. Ne dokud se něco nestane. Král se možná bojí, že pokud nás bude stále víc, mohlo by se něco takového stát."

Ledger znovu škytl, a přestože neodpověděl, pomaloučku se přestal třást. Lessia ho dál hladila po paži, až se mu uvolnily napjaté svaly a vzlyky ustaly.

Zrovna když se chystala zeptat, jestli něco nepotřebuje, chlapec si odkašlal. „Myslíš, že si otec všimne, že jsem pryč?"

Ledger se na ni zadíval a naděje v jeho očích jí zlomila srdce.

Většina polovičních fae, kteří tu skončili, se narodila jako následek úletu na jednu noc, nebo když nějaký fae neuposlechl králových příkazů a zamiloval se do lidské ženy. Jelikož sňatky s lidmi byly zakázané, vztahy málokdy vydržely.

A pokud přesto přetrvaly…

Jen málo lidí přežilo pronásledování a aristokraty, kteří měli pocit, že musí napravit křivdy.

Většině dětí, které sem přišly, zemřel rodič nebo je nechal na ulici či v divočině, protože to po nich chtěli jejich příbuzní nebo sousedé.

A to přitom byly považovány za ty šťastnější.

Jako by život ve špíně a žebrání o zbytky a posměšky ostatních představovaly nějaké štěstí.

Věnovala Ledgerovi drobný úsměv a shrnula mu pramen vlasů z tváře. „Mohla bych ti lhát a tvrdit, že ano. Ale já to nevím, Ledgere. Jestli si pro tebe přijde, nebudeme tě nutit, abys tu zůstal, pokud nebudeš chtít. Nejsi tu vězeň."

Za celé čtyři roky, co tu pracovala – co sem přiváděla tyhle děti, aby jim nabídla lepší život –, se tu neobjevil jediný rodič.

Přikývl, spokojený s její odpovědí, a když zívl, Lessia se znovu usmála. „Je čas spát. Kalia zařídí, abys měl všechno, co budeš potřebovat, ale vždycky můžeš poslat pro mě, pokud budeš chtít. Prostě se ptej po Lessie."

Když vykročila ke dveřím, Ledger zašeptal: „Přišla si pro tebe tvoje rodina?“

Lessia polkla a odpověděla: „Já nemám rodinu.“

Nedokázala však potlačit vzpomínku na jemné ruce hladící ji po vlasech, vůni čerstvé trávy a pocit štěstí. Dívenka se stejnou tváří, jako měla ona, se hihňala a honila se s ní. Když se však obličejík zkroutil bolestí, štěstí ve zlatavých očích nahradila prázdnota a Lessia potlačila vzlyk.

Nedokázala ji zachránit.

Slíbila si však, že už své svědomí nezatíží žádnými dalšími dušemi.

S posledním pohledem na Ledgera, jemuž se už zavřely oči a tvrdost v jeho tváři zjemněla, se pousmála a pak vyšla z pokoje.

ČTYŘI

Poté co jí Amalise pomohla zasunout regál zpátky na místo, počkala u točitého schodiště, s rukou opřenou o kovové zábradlí. Když se Lessia blížila k přítelkyni, zachmuřeně se ohlédla přes rameno.

Kéž by pro ně mohla udělat něco víc.

Držet je tam pod zámkem někdy přivádělo i ty nejklidnější povahy k šílenství.

Jenže je sem přivedla nelegálně – neodvažovala se riskovat, že by je na ellowských hranicích poslali zpátky. Takže museli počkat do svých šestnáctých narozenin, kdy většina lidí v Ellowu začala pracovat, než je uvedla do společnosti, každého s vlastním příběhem o tom, jak tady skončil.

„Nedělej to."

Setkala se s Amalisiným pohledem a zamračila se. „Co nemám dělat?"

„Neobviňuj se." Amalise na ni upřela své modré oči. „Tolik jsi jim pomohla. Víc, než co mohli kdy žádat."

Lessia zavrtěla hlavou. „Vždyť tu žijí jako ve vězení. To, že mají postel a co jíst, neznamená, že jsou svobodní."

„Ale jsou naživu." Amalise k ní vykročila. „Smějí žít, Lessio."

Hruď jí probodl úlomek ledu a Lessia odvrátila oči a praštila rukou do zdi, když si vybavila malou holčičku, která nepřežila.

„Nemůžeš si to vyčítat donekonečna."

Amalise se ji pokusila vzít kolem ramen, ale Lessia couvla.

Nedokázala snést soucit, když to byla její chyba.

Pro ty děti musí udělat víc.

Dát jim život, o který byly jiné připraveny.

„Byla jsi ještě dítě, Lessio. Nemohla jsi za to. Nemohla jsi to vědět," přesvědčovala ji Amalise.

„Přestaň, prosím," zašeptala. „Nechci na to myslet."

„Jenže musíš. Musíš to už pustit. Ona by to tak chtěla. Všichni víme, proč jsi je sem přivedla, a samozřejmě tě podporujeme. Bohové, sama jsem si ty malé rošťáky zamilovala navzdory chaosu, který způsobují. Musíš ale připustit sama před sebou, že děláš spoustu dobrého!"

Lessia zavrtěla hlavou a očima sledovala vířící sníh venku, který dopadal na okno pod schodištěm.

Tohle břemeno bude nést tak dlouho, jak bude žít.

Klidně by mohla zachránit každé dítě v Havlandech, ale stejně by to nestačilo.

Nikdy to nebude stačit.

„Lessio." Amalise se po ní znovu natáhla a tentokrát jí Lessia dovolila, aby ji vzala za ruku a přitáhla si ji blíž. „Prosím, musíš to alespoň zkusit. Temnota pohltí světlo, které jsi tu vytvořila, pokud to neuděláš. To nesnesu."

Podívala se do přítelkyniných ustaraných modrých očí a ze všech sil se snažila, aby se v těch jejích medových neodrážela prázdnota, již cítila.

„Zkusím to," špitla, ačkoliv i jejím vlastním uším to znělo jako lež.

Může se snažit, jak jen bude chtít.

Nikdy si však neodpustí to, co provedla.

Amalise nadzvedla jedno obočí, a tak se Lessia přiměla k úsměvu.

Přítelkyně jí ho však neoplatila. Místo toho ji Amalise probodla očima a netrpělivě jí shrnula pramen vlasů z tváře.

Když Amalise několikrát otevřela a zase zavřela ústa, Lessia ji pobídla. „Tak se ptej."

Přítelkyně se ostře nadechla. „Co se stalo v té krčmě, Lio?"

Lessia otevřela ústa, ale zasténala, když se jí slova zadrhla v hrdle.

Bohové, nesnášela fakt, že jí to nemohla povědět. Vyčerpávalo ji neustále hledat způsoby, jak obejít královy rozkazy – ničil ji výraz zklamání v Amalisiných očích, přestože věděla, že si Lessia nemůže pomoct.

Zaklonila hlavu a pohlédla na kovové trámy ve vysokém stropě. Bílá malba kolem nich se odlupovala – musí to brzy opravit.

A vzhledem k tomu, co jí dneska prozradil Merrick…

Vrátila se k Amalisinu ostrému pohledu a tiše vydechla. „Pamatuješ si, jak jsem ti říkala, že možná nastane čas, kdy budu muset na chvíli odejít?"

Amalise svraštila obočí, ale přikývla.

„Obávám se, že nastane dřív, než by se mi zamlouvalo." Proti její vůli jí ztuhly svaly v obličeji a krk se jí sevřel.

„Ach, Lio." Amalise si ji přitáhla do náruče a obě se pevně objaly.

Lessia se po chvilce odtáhla a pousmála se. „Máme dnešní noc. Nevím, kolik času mi zbývá, ale nepromarněme ji." Něžně šťouchla kamarádku do ramene, když Amalise zabodla pohled do podlahy. „To ty se přece vždycky chováš lehkomyslně."

Amalise ji popostrčila. „Ne všichni můžeme být neustále vážní. Upřímně, nechápu, jak je možné, že zbytek Ellowu neprokoukl tuhle tvoji masku a nepoznal, jaká je s tebou nuda."

Lessia si odfrkla a odvedla ji po schodišti nahoru, kde atmosféru naplňovaly tiché hlasy a vůně alkoholu a vzrušení.

Na posledním schodu se Lessia pokusila potlačit vinu a neblahou předtuchu. Jestli ji opravdu čeká poslední noc s přáteli, nechtěla ji promrhat tím, že by je ještě víc znepokojila.

Stiskla Amalisinu drobnou ručku a zvedla pohled k tlumeně osvětlenému salonu.

Pellie seděla obkročmo na jednom vojákovi v polstrovaném koženém křesle, zatímco ji druhý pomalu hladil po zádech. Jednou rukou ji chytil za měděné vlasy a zaklonil jí hlavu, aby ji mohl muž za ní políbit na krk. Sorii nikde neviděla a došlo jí, že musí být se dvěma dalšími vojáky.

Amalise zamrkala a přikradla se k muži, s nímž strávila večer. Vzala si skleničku, kterou jí nabídl, a hodila její obsah do sebe. Svůdně se na něho usmála, chytila ho za ruku a táhla ho do svého pokoje. Lessie však neušel pohled, kterým po ní střelila, s drobnou vráskou mezi obočím.

Polkla, přistoupila k Ardowovi a posadila se na opěrku jeho křesla.

„Všechno v pořádku?“ Zvedl jedno tmavé obočí, když se zaklonila a povzdechla si.

„Ano, papíry byly v pohodě.“

Lessia se dívala do místnosti, aby v jejích očích nezahlédl obavy, které se v nich jistojistě zračily.

Dva vojáci se opírali o dřevěný pult před nimi. Upíjeli ze skleniček a přitom se smáli. Když se na ni usmáli, srdce se jí stáhlo touhou po bezstarostnosti.

Ten pocit znala.

Nezažívala ho příliš často.

Některé večery však úplně zapomněla na krále, na to, co zanechala ve Vastale, a užívala si jen okamžik s přáteli.

Její čas už však vypršel. Netušila, co král chce, ale nemohlo jít o nic dobrého. A nemohla riskovat, že do toho zatáhne i své kamarády.

Zvlášť vzhledem k tajemství, které střežili v tajných pokojích.

Pellie jí zamávala na rozloučenou, než odtáhla vojáky dolů po schodech do svého pokoje. Lessia na ni kývla, než zmizela.

Soria a Pellie udržovaly zdání, že ona a její přítelkyně jenom popíjejí a vodí si domů různé muže – a někdy i ženy –, aby jim zahřívali postele. Ani jedna nevěděla o dětech nebo o tom, co se ve skladišti odehrává, ale chápaly, že slouží jako jisté rozptýlení, a vychutnávaly si svobodu, kterou díky tomu získaly.

Před pár lety Lessia s Ardowem pomohli sestrám utéct od jejich násilnické matky a nyní jim platili jejich byty a životní náklady. Sestry byly natolik chytré, že nekladly žádné otázky, jež by ohrozily jejich nově nalezenou svobodu. Tušily, že by stejně žádné odpovědi nedostaly.

Lessia mlčky poslouchala, jak si Ardow a vojáci povídají, muži vyprávěli o tom, co zažili u námořnictva. Poslední tři roky strávili na moři, ale kvůli blížícím se volbám je povolali zpátky do Ellowu.

Lessia přikývla. Při posledních volbách tu ještě nebyla, dorazila krátce po nich, ale slyšela, že to bylo docela náročné.

Když se jí začala klížit víčka, Ardow doprovodil vojáky ke dveřím. Umyla špinavé sklenice a utřela politý pult.

Opřela se o bar a usmála se na opotřebovaná kožená křesla a poškrábaný dřevěný stůl – první nábytek, který si sem pořídili. S Ardowem a Amalise v těch křeslech dokonce přespávali, protože neměli peněz nazbyt, a přitom pátrali po místě, kde by otevřeli první krčmu.

„Sníš tady s otevřenýma očima, nebo jsi usnula vestoje?“ usmál se na ni Ardow z druhé strany místnosti. Zkřížil paže na hrudi a opřel se o rám dveří.

Oplatila mu úsměv.

Byl to ohromný fešák, dokonce i v mírně pomačkané kožené tunice a s tmavými vlasy rozcuchanými od toho, jak si je celý večer prohraboval. Se svou svalnatou postavou, sto osmdesáti osmi centimetry a širokými rameny nemusel bojovat o něčí pozornost, pokud o ni stál.

Ardow nadzvedl obočí. „Obdivuješ mě?"

Protočila oči, sfoukla svíčku vedle sebe a rychle vykročila ke dveřím, ze kterých dopadalo do místnosti světlo. Ardow ustoupil, aby mohla projít. Úlevně vydechla, když nechala tmu za sebou.

Zamrkala na něj. „Neustále."

Vydala se do svého pokoje, ale Ardow ji chytil za ruku, a tak se na něho ohlédla přes rameno.

„Chceš dneska v noci společnost?"

Lessia se kousla do rtu. Od chvíle, co jí Ardow zahříval postel, uběhla už delší doba, jenže byla vyčerpaná a nepochybovala o tom, že po setkání s Merrickem přijdou noční můry.

Zavrtěla hlavou a tiše řekla: „Myslím, že se potřebuju pořádně vyspat."

Ardow se dál usmíval. Přikývl a líbnul ji na tvář. „Dobrou noc, Lessio."

Mávla na něho a vklouzla do svého pokoje. Předtím se ovšem ujistila, že v krbu plápolají plameny, a vzala si ze zdi lucernu, než za sebou zavřela dveře.

PĚT

Lessia se probudila do tmy, hvězdy na ni stále pomrkávaly za okny, vedoucími od podlahy ke stropu za její postelí.

Amalise se smála, když si vybrala tenhle pokoj – nastěhovali se sem přece v létě a okno vedlo na jih, takže se místnost většinu dne koupala ve slunečním světle. Přestala se však smát a v očích se jí mihlo pochopení, jakmile Lessia odmítla závěsy, protože nechtěla přijít ani o jediný paprsek.

V zimě však slunce v Askeru jen zřídka vykouklo přes horizont, ostrov se nacházel příliš na severu. Zpočátku se jí to moc nezamlouvalo, v životě dosud poznala jen Vastalu, kde po celý rok panovalo teplé počasí, protože hlavní ostrov se nacházel na jihu, vzdálený několik týdnů plavby lodí.

Nakonec si však zvykla. Přestože stále nesnášela tmu, sníh jí to vynahrazoval. Přístavní městečko plné světla působilo v zimě možná ještě malebněji, když každou budovu pokrývala ledová poleva, takže se celé blyštěly.

Po krátkém protažení si oblékla pohodlné kalhoty a černou tuniku s dlouhým rukávem, načež si přes ramena přehodila plášť. Povzdechla si a snažila se narovnat oblečení, které včera v noci jen tak odhodila na křeslo v rohu pokoje.

V zimě poutala méně pozornosti, protože se lidé tolik nepodivovali nad tím, že se balí do tolika vrstev a nosí tuniky s dlouhým rukávem i v sálajícím horku.

Po krátké zastávce v kuchyni, kde do sebe hodila pár kousků sušeného masa a jablko, vyrazila do pracovny. Nacházela se v zadní části budovy, daleko od místa, kde spaly děti.

Roztáhla závěsy a vpustila dovnitř trošku světla, pak odložila lucernu, kterou si přinesla ze svého pokoje, na stoleček u dveří.

V krbu už vesele plápolal oheň, jeho oranžové plameny tančily po velkém dřevěném stole a spoustě papírů. Ardow už je zřejmě vzhůru – musela podepsat další dokumenty, měla dorazit nová zásilka alkoholu, na kterou měli přednostní právo.

Lessia zvedla jeden list, ale místo aby vzala pero a začala s podepisováním a kontrolou, jaké má dneska schůzky, znovu vstala a zamířila k malé knihovničce. Vytáhla starý svazek s mapami Havland a pár dalších knih posunula stranou, načež se rychle podívala na dveře, než popadla klíč ukrytý v jedné knize a otevřela sejf.

Se srdcem bušícím až v uších vytáhla papíry, o kterých doufala, že už je nikdy neuvidí.

Zavřela trezor a knížky vrátila zpátky na jejich místo, pak se posadila ke stolu a zírala na ně. V ústech měla sucho a oči ji pálily.

Z myšlenek ji vytrhlo ostré zaklepání. Prudce se otočila ke dveřím a vytřeštila oči. Popadla další papíry a rychle jimi zakryla malou hromádku.

Mávla na muže, aby šel dál, a přiměla rty, aby se roztáhly do úsměvu. „Skoro jsem zapomněla, že je konec měsíce. Ráda tě vidím, Zaddocku."

Zaddock se na ni zazubil, hnědé vlasy měl učesané a černou uniformu dokonale vyžehlenou. „Také tě rád vidím, Lessio. Slyšel jsem, že tvoje podnikání vzkvétá."

Před dveřmi stálo několik jeho mužů na stráži, všichni v černých maskách přes obličeje a s rukama na mečích, které jim visely na bocích. Lessia potlačila zachvění.

Od prvního dne, kdy sem dorazila, ji strážní regenta Locheho děsili hlavně těmi strašlivými maskami, které nikdy nesundávali.

O to jim ale nejspíš šlo.

Odtrhla od nich oči, přikývla a otevřela zásuvku, načež vytáhla tlustou obálku, pro kterou si přišel. „Jde to dobře. Ceny ale rostou, takže udržet podniky v chodu je čím dál dražší."

Zaddock přijal obálku, aniž by se ji obtěžoval otevřít, a pokynul na židli proti ní. „Můžu se na chvíli posadit?"

Žaludek se jí sevřel, ale přiměla se dál usmívat. „Jistěže. Co potřebuješ, Zaddocku?"

Lessia se ze všech sil snažila přijít na to, co by po ní mohl chtít.

S placením daní se nikdy neopozdila, a přestože hostince a hráčské domy, které s Ardowem a Amalise vlastnili, nebyly nic luxusního, dbali na to, aby splňovaly veškerá ellowská pravidla. Žádný z nich by nikdy neriskoval, aby se regent podíval jejich podnikání na kobylku.

Zaddock bubnoval prsty o koleno a prohlížel si ji, hlavu nakloněnou, v tmavě modrých očích laskavý výraz.

Chápala, proč si ho regent zvolil za svého výběrčího. Zvenčí totiž vypadal mírně – dokonce i mile.

Věděla však, že zdání klame.

Slyšela už o tom, čeho jsou Zaddock a jeho muži schopní, pokud by se někdo jejich vůdci postavil.

„Regent Loche to nechce udělat, ale jak jsi zmínila, ceny rostou. Kvůli drsné zimě farmáři a rybáři živoří."

Ramena jí poklesla. „Takže zvýší daně?"

Ačkoliv se nejednalo o ideální situaci, jelikož si stěží vydělali dostatek na zajištění dětí, všichni ve skladišti měli střechu nad

hlavou a teplou postel, do níž se mohli v noci uložit, takže si jen bude muset dávat větší pozor na jídlo, které nakupuje. Lessia dobře věděla, co znamená mrznout a hladovět, a pokud mohla někoho uchránit od toho, aby to zažil, tak to udělá.

Zaddock přikývl, zvedl malou dýku ze stolu a chvíli si ji prohlížel. „Ano. Jak sis ale jistě všimla, v posledních týdnech připlulo několik lodí a na další čekáme. Brzy začnou volby a potřebujeme vojáky, aby zajistili, že všechno proběhne bez problémů."

Upřela oči na dýku a na to, jak se na lesklém ostří odrážejí plameny z krbu, než odpověděla. „Všimla. Námořníci nám zvyšují tržby. Ačkoliv někteří z nich museli na moři strávit příliš mnoho času, takže působí víc potíží než obvykle."

Zaddock dýku odložil a znovu se setkal s jejím pohledem. „To ano. Loche ti chce udělat nabídku. Pokud najmeš víc mužů, kteří dohlédnou na to, aby se vojáci vzájemně nepobili – nebo aby nezmlátili někoho jiného, když už jsme u toho –, prozatím ti daně nezvýší. Přestože tvoje podniky nepatří k nejluxusnějším, vojákům se v nich zjevně líbí."

Na okamžik se odmlčel, ale bylo jí jasné, co jí tím chtěl říct.

Nedovedl pochopit, proč by někdo dával přednost jejich putykám před těmi luxusnějšími blíž k hradu nebo v západní části Askeru.

V duchu počítala.

Víc mužů znamenalo vyšší náklady na mzdy. Nicméně několik starších chlapců ve skladišti už se toužilo podívat ven a možná by to byl dobrý způsob, jak je uvést do společnosti. Ardow, Bren a zbytek jejích lidí na ně můžou dohlédnout, a jelikož to byli poloviční nebo minimálně částeční fae, oplývali dostatečnou silou, aby zvládli opilého člověka.

Lessia napřáhla ruku. „Vyřiď Lochemu, že jsme domluvení."

ŠEST

Prsty ji bolely z podepisování stovek dokumentů a po rozhovoru s jedním z dodavatelů stále cítila podráždění.

Neměl ji v oblibě, nevěřil jejímu faeskému původu, ale nikdy se nechoval tak nehorázně hrubě a přezíravě, jako když se s ním dohadovala kvůli směšně vysokým cenám, které žádal za obyčejné maso.

V duchu si poznamenala, že je třeba dát Ardowovi vědět, že si musejí najít nového dodavatele, i kdyby je to mělo stát víc, a praštila sebou na neustlanou postel ve svém pokoji.

Zírala do bílého stropu a čekala, až se otevřou dveře.

Amalise strávila celý den venku. Vzala několik dětí do lesa, aby upustily trochu páru, ale každou chvílí by se měly vrátit. Přítelkyně pak vždycky zašla za ní, aby ji informovala o tom, jak se jim vedlo.

Stíny z měsíce se vlnily po trámech a Lessiu přepadla touha po létě. Tahle zima byla drsná, delší než ty čtyři předchozí, které tu strávila, a nezdálo se, že by měla brzy skončit. Po nebi se valila tmavá mračna a ve vzduchu byl cítit sníh, když ze své pracovny vyprovodila posledního obchodníka.

Ostrá bolest, která jí projela paží, ji přiměla bezděčně se schoulit do klubíčka. Rukou si přikryla tetování a po zádech jí přejel mráz, když zdráhavě odhrnula rukáv.

Ne.

Brnělo ji celé tělo, když jí stříbrný had vyvstal na předloktí, mrkal na ni a jeho jazyk jí drsně olizoval pokožku.

Žaludek se jí zkroutil, a než si uvědomila, co dělá, vyběhla z pokoje. Ani se nezastavila, aby si vzala plášť.

Lessia jako v transu seběhla točité schodiště a vyřítila se dvojitými dveřmi na chladnou, potemnělou ulici. Srdce se jí sevřelo, protože už zbývalo jen málo světla, ale nohy ji nenesly blíž k cestě lemované kovovými lampami. Místo toho ji vedly k útesům a divokému moři hřmícímu pod nimi.

Ostře se nadechla. Skočí dolů?

Zmizí v temných vlnách?

Když však zavřela oči, jen pár centimetrů od prudkého srázu, její tělo se otočilo a vyrazilo na sever, dál od města, podél kluzkých temných útesů.

Město brzy zmizelo za ní, po její levici se tyčily černé útesy a po pravici temný les. Se zachvěním se snažila ovládnout dech a potlačit paniku, z níž se jí svíraly plíce.

Netrhla sebou, když jí po pokožce přejela Merrickova olejovitá magie. Byla téměř vděčná za lepkavé teplo, které ji chránilo před prudkým větrem. A víc než vděčná za lucernu, kterou držel v ruce, když vykročil vedle ní.

Merrickovu tvář zakrývala kápě, stříbrný plášť za ním vlál. Následovala ho doleva, kde na vysokém útesu stála osamělá postava v tmavém hábitu.

Přistoupili k ní mlčky a padli před ní na jedno koleno.

Lessia sebou trhla, když se jí do kůže zařízl mokrý kámen a okamžitě jí promočil kalhoty.

„Už je to dlouho, Elessio Gyldenbergová."

Merrick se ani nehnul, a tak se neodvážila vstát. „To ano, můj králi."

Nastalé ticho trvalo tak dlouho, až Lessia téměř uvažovala, jestli už neodešel, když tu král nařídil: „Vstaň."

Roztřeseně se zvedla a podívala se na něj.

Tvář mu zakrývala kápě tmavého pláště, ale zahlédla pozlacený kabátec, který měl pod ním, doplněný páskem zdobeným drahokamy a několika třpytivými rapíry.

Kdyby se tolik nebála, možná by si odfrkla.

Pod tou kápí měl nejspíš i tu svoji přezdobenou korunu.

„Copak tě pobavilo, Elessio?"

Přestože mu neviděla do očí, věděla, že je má přimhouřené, a ve větru ucítila chuchvalce vzteku.

„Nic, Vaše Výsosti." Nesklopila hlavu – nemohl se na ni podívat přímo, takže to nezjistí.

Magie kolem jejího krku však zesílila a přiměla ji sklopit oči a sklonit hlavu, až nedokázala potlačit vzlyk.

„To by stačilo, Merricku." Král znuděně mávl rukou. „Alespoň prozatím."

Jakmile ji pustil, trhla hlavou na stranu a zavrčela na něj. Napřáhla ruku, aby mu stáhla tu jeho pitomou kápi a dala *mu* pořádnou lekci.

Tlumeně se uchechtl. Ten zvuk zněl tak děsivě, že se zarazila a sepnula ruce za zády.

Nebyla žádná bojovnice, nikdy se to neučila. Ani to nepotřebovala, když jen stačilo, aby se někomu podívala do očí, a hned ho mohla ovládnout.

I kdyby některého z nich dokázala přimět, aby na ni pohlédl, král Rioner vládl vojskům dávno před jejím narozením – dokázal porazit každého tvora v Havlandech.

Král se temně uchechtl. „Takže v tobě zbyla ještě špetka vzdoru. Když jsem tě viděl naposledy, byla jsi tak zlomená, že jsem pochyboval, že cestu sem přežiješ."

Nos jí okamžitě naplnil zatuchlý pach mokrého kamene a strach, který cítila, když ji jeho strážní konečně vyvlekli z cely, se jí omotal kolem srdce jako ledová ruka.

Oslepilo ji světlo, o které ji okrádali několik let, než ji předhodili před krále. Příšerně ji bolela hlava, takže sotva vnímala, jak jí vládce nabízí krevní přísahu.

Lessia se kousla zevnitř do tváře a zasunula vzpomínky na jejich poslední setkání do nejvzdálenějšího kouta mysli.

Už nebyla tou zoufalou malou dívenkou, cítila se teď silnější a starala se o lidi, kteří na ní záviseli.

Přestože zajistila, aby tomu tak v blízké budoucnosti nebylo.

„Jsem za to rád. To, co od tebe žádám, vyžaduje jistou sílu. Podle toho, co jsem slyšel, by to nemuselo být snadné." Král naklonil hlavu, ale přesto z jeho tváře nezahlédla vůbec nic. Ten pohyb prozradila jen kápě.

Když dál nic neříkal, zatnula zuby. „Co pro vás můžu udělat, Vaše Výsosti?"

Král si propletl dlouhé prsty a uchechtl se. „Už jsem myslel, že se nezeptáš."

Na okamžik se odmlčel a jí se zrychlil tep, který rezonoval v tiché noci.

Král se znovu ušklíbl, než pokračoval. „Chci, abys kandidovala na regenta Ellowu."

Lessie se zastavilo srdce.

SEDM

Král Rioner elegantně seskočil z útesu a zrušil vzdálenost mezi nimi.

Pár metrů od ní se zastavil, v měsíčním svitu se zaleskly drahokamy na jeho zbraních.

Lessia na něho zírala s otevřenou pusou. „Jak to myslíte, že mám kandidovat na regenta?“

Očekávala, že ji využije k něčemu nebezpečnému, možná dokonce ďábelskému, ale tohle?

Co by král získal v lidských volbách?

„Vaše Výsosti,“ vyštěkl na ni Merrick.

Nejradši by mu odsekla, aby jí to řekl přímo do tváře, ale rozechvěle se nadechla, aby se upokojila. „Omlouvám se, Vaše Výsosti. Mohl byste zopakovat to, co jste právě řekl?“

Král Rioner před ní stál nepřirozeně klidně. „Mám dojem, že jsem se vyjádřil jasně. Chci, aby ses účastnila lidských voleb a ucházela se o místo regenta.“

Lessia rozhodila paže. „Nemám šanci vyhrát, Výsosti. Takhle moje magie nefunguje. Já – dokážu ovládat jen jednu osobu, víc lidí najednou nezvládnu. Domnívala jsem se, že jste s Lochem spokojený. Začal obchodovat s fae a dovolil polovičním fae jako

já, abychom tu žili a stali se součástí společnosti. Dokonce nikomu nebrání v přístupu do Ellowu, pokud chce. Tak proč ho chcete sesadit?“

Atmosféra byla nabitá napětím a Merrickova magie zesílila své vražedné prsty kolem jejích ramen a hrdla, ale přiměla se dál upírat pohled na krále. Protáhla si ruce, aby skryla, jak se jí třesou, a čekala. Vlastní dech jí v ohlušujícím tichu připadal příliš hlasitý.

„Zpochybňuješ moje rozhodnutí, Elessio?“ Hlas krále Rionera zněl jemně, ale obsahoval smrtící ostří, z něhož jí naskákala husí kůže.

Když k ní postoupil o krok blíž, byla si jistá, že ukončí její život, ale pak se král znovu zastavil. „Nepotřebuju, abys vyhrála. Chci, aby ses těch voleb zúčastnila. Budeš kandidovat, splníš všechno, co budou chtít, a tím se přiblížíš k Lochemu a jeho mužům.“

Král Rioner střelil pohledem na Merricka, než pokračoval. „Nejspíš potřebuješ informace o tom, co od tebe požaduju.“ Upravil si plášť. „V našich hradech jsme objevili špehy, z pobřeží zmizely čluny a ztratili se jistí fae – velmi důležití. S Lochem jsem *byl* spokojený. Na člověka mnou nepohrdá tolik jako ostatní, ale jestli má s tímhle něco společného, musím to zjistit, abych se mohl pomstít. Pokud porušil naši úmluvu, Ellow se ocitne ve válce.“

Pulz jí bušil až v uších.

Pomstít se?

Existoval důvod, proč už celá staletí k žádné válce nedošlo. Ta poslední byla tak zničující, že se fae a lidé nakonec dohodli, aby zabránili dalšímu krveprolití. A nyní její král zvažuje, že napadne Ellow?

Král Rioner jako by vycítil její myšlenky a zavrčel: „O válku nestojím, tu poslední jsem sám zažil. Ve Vastale se však dějí zvláštní věci a já potřebuju zjistit proč. Musím své lidi chránit.“

Než se mohla ovládnout, z hrdla jí uniklo odfrknutí a v další chvíli už ležela na zemi a před očima jí tančily hvězdičky po tom, co ji Merrick udeřil. Zavrtěla hlavou, aby si pročistila zrak. Druhou ránu rovněž nečekala, a tak tváří narazila do tvrdého kamene, než mohla vůbec zvednout ruce a krýt se.

Po tváři jí stékala teplá krev, ale utřela ji a zvedla se na nohy, aby čelila dvěma mužům v pláštích.

Když k ní Merrick znovu vykročil, král zvedl ruku a fae ztuhl.

„Ano, buď hodný kluk a poslouchej svého pána," vyštěkla. Krev jí stékala do úst, když se usmála tomu, jak Merrick zavrčel.

Když se v králových spárech ocitla naposledy, nebránila se.

Když ji bili, přijala to.

Vítala to.

Bolest a žal ji při dopadení sžíraly natolik, že jí bylo jedno, jestli přežije. Za to, co provedla, si pobyt v královĕ žaláři zasloužila.

Ale teď…

Musela bojovat za své blízké.

A kdyby dneska zemřela, neměla by čas všechno připravit tak, aby jim zajistila bezpečí.

„Nudíš mě. Elessio, budeš kandidovat ve volbách, aby ses dostala blíž k Lochemu a ostatním účastníkům a zjistila, jestli je za těmi podivnými událostmi on nebo někdo z Ellowu. Je mi jedno, jak to provedeš, ale celou dobu se od něho nehneš na krok. Zúčastníš se hlasování. A jak asi tušíš, o mně nebo o mém zapojení ani necekneš, ani o tom, že se známe. Budeš všem tvrdit, že chceš zastupovat nechutné *půlčíky* a že ses k tomu svobodně rozhodla. Udělej to tak, aby ti všichni uvěřili, dobře?"

Trhla sebou, protože tetování na její paži začalo pálit v reakci na rozkaz, slib, že mu bude sloužit, jí připomínal, že nemá na vybranou. Krev jí ztuhla v žilách, když zírala na krále a ukládala si do paměti každé jeho slovo.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Slova tak sladká a smrtící*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.